Orędownik Urzędowy
POWIATU MORSKIEGO

Wychodzi wedle potrzeby przynajmniej raz w tygodniu. — Przedpłata miesięczna 2 złote — Poszczególny :—: numer 0,60 zł. :—:

Ogłoszenia przyjmuje się za opłatą 0,80 zł od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 1,20 zł od :—: wiersza. :—:

Redakcja: Wydział Powiatowy w Pucku. — Drukiem „Gazety Kaszubskiej" w Wejherowie.

Nr. 12 | **Puck, środa, dnia 30 marca 1927 r.** | **Rok 1**

Treść:

66.

Ustawa Karna Skarbowa z d. 2 sierpnia 1926 r. — Dz. Ustaw nr. 105 poz. 609 (ciąg dalszy).

ROZDZIAŁ II.

Postanowienia szczególne.

Kary za naruszenie przepisów w przedmiocie opłat celnych i obrotu towarowego z zagranicą (art. 1 L. 1).

Art. 45. Winni uszczuplenia należności celnych od przedmiotów, co do których niema zakazu przywozu, wywozu lub przewozu, ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnych uszczuplonych, wzgl. narażonych na uszczuplenie, należności celnych oraz karze konfiskaty przedmiotu przestępstwa.

Za podstawę wymiaru kary pieniężnej przyjmuje się należności celne przywozowe, wywozowe lub przewozowe, zależnie od tego, czy chodzi w danym wypadku o przywóz, wywóz, czy też przewóz towaru.

Art. 46. Winni uszczuplenia należności celnych od przedmiotów, co do których obowiązuje zakaz przywozu, wywozu lub przewozu, ulegają karze pieniężnej w wysokości pięciokrotnej uszczuplonych, wzgl. narażonych na uszczuplenie, należności celnych oraz karze konfiskaty przedmiotu przestępstwa. Przepis ustępu 2 art. 45 znajduje tu analogiczne zastosowanie.

Art. 47. Osoby, które przez uchylenie się od kontroli skarbowej stały się winne naruszenia zakazu przywozu, wywozu lub przewozu, takich przedmiotów, co do których ani w taryfie celnej, ani też w żadnym innym przepisie niema ustanowionego cła (przywozowego, wywozowego, przewozowego), ulegają karze pieniężnej w wysokości dwukrotnej wartości przedmiotu przestępstwa oraz karze konfiskaty tego przedmiotu.

Art. 48. Zakaz przywozu, wywozu lub przewozu (art. 45, 46, 47) uważa się za obowiązujący również wtedy, gdy do przywozu, wywozu lub przewozu potrzebne jest zezwolenie władzy, którego w danym wypadku nie uzyskano.

Art. 49. Jeśli niezgodne z rzeczywistością zadeklarowanie przedmiotu w urzędzie celnym wprawdzie spowodowało lub spowodować mogło nieprawidłowy pod względem jakościowym lub ilościowym wynik odprawy celnej, nastąpiło jednak z winy nieumyślnej, karę pieniężną orzeka się w wysokości połowy wymiaru, ustanowionego w art. 45, wzgl. 46, lub 47. Konfiskaty przedmiotu wcale się nie orzeka, bez ujmy wszakże dla ograniczeń wolnego obrotu.

Art. 50. Jeśli deklaracja jest tylko w części nieprawdziwa, orzeka się karę czy to pieniężną, czy też konfiskaty w stosunku do tej części przedmiotu, którą nieprawdziwie zadeklarowano.

Art. 51. Poza wypadkami, określonemi w art. 45, 46, 47 i 49, winni naruszenia przepisów w przedmiocie opłat celnych i obrotu towarowego z zagranicą ulegają karze pieniężnej porządkowej od 10-ciu do 40-tu zł.

Art. 52. Należność celną, mającą stanowić podstawę wymiaru kary pieniężnej, oblicza się według tych samych zasad, jakie stosuje się przy ocleniu przedmiotu, jednak bez doliczenia opłat dodatkowych, jako to: manipulacyjnych, składowych, statystycznych i t. d.

Art. 53. Przy przedmiotach, stanowiących przedmiot monopolu państwowego (art. 1 L. 2—5 i 13) lub też podlegających podatkowi (art. 1 L. L. 7—12), przyjmuje się za podstawę obliczenia kary pieniężnej prócz opłat celnych ponadto należne podatki, wzgl. opłaty, przy zastosowaniu art. 14.

Art. 54. Winni naruszenia przepisów o statystyce celnej ulegają w każdym wypadku, a więc również w razie uchylenia się od uiszczenia opłaty statystycznej, karze pieniężnej według art. 51.

Art. 55. Winni naruszenia postanowień, zawartych w załączniku do rozp. Rady Ministrów z dnia 21. 12. 1922 r. o wyrobie, sprzedaży i używaniu sztucznych substancyj słodkich (sacharyny) (Dz. U. R. P. Nr. 116 poz. 1056), ulegają prócz kar pieniężnych, powyżej przewidzianych, również karom pozbawienia wolności, przewidzianych w art. 128.

Art. 56. Postanowienia poprzednich artykułów nie uchybiają w niczem postanowieniom rozp. Rady Obrony Państwa z dnia 20 lipca 1920 r. w przedmiocie ochrony granic Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 64 poz. 426), ani co do skutków kar za przemytnictwo (wydalenie z okręgu granicznego), ani też co do właściwości władz, powołanych do orzekania tych skutków.

Kary za naruszenie przepisów w przedmiocie monopolu tytoniowego (art. 1 L. 2; ustawa z dnia 1 czerwca 1922 r. Dz. U. R. P. Nr. 47 poz. 409).

a) Niedozwolona uprawa tytoniu.

Art. 57. Winni niedozwolonej uprawy tytoniu, jeżeli liście tytoniowe nie osiągnęły jeszcze przydatnego do użytku stopnia dojrzałości, ulegają karze pieniężnej w wysokości dwudziestu złotych za każdy metr kwadratowy uprawionej bez upoważnienia przestrzeni gruntu, przyczem ułamki metra liczy się za cały metr. Obojętne jest przy tem, czy grunt obsiano nasieniem tytoniowem, czy też posadzono na gruncie sadzonki rośliny tytoniowej. W obu wypadkach dokona władza, niezależnie od orzeczenia kary pieniężnej, zniszczenia całej plantacji w sposób, jaki uzna za stosowny.

Jeżeli tytoń posiano, względnie posadzono, pomiędzy innemi roślinami, w takim razie za podstawę obliczenia kary przyjmuje się w przybliżeniu taką przestrzeń gruntu, jakiej musianoby użyć do zasiania lub zasadzenia tej samej ilości samego tylko tytoniu. Tym samym karom ulega również pielęgnowanie rośliny tytoniowej, która wyrosła, choć jej nie posiano, ani też nie posadzono.

Nie ulega ukaraniu ten, kto zniszczył plantację, zanim władza o niej się dowiedziała.

Art. 58. Jeśli winni niedozwolonej uprawy tytoniu (art. 57 ust. 1) posiadał warunki do uzyskania pozwolenia na uprawę, o pozwolenie się jednak nie postarał, może właściwa władza pozwolenia tego dodatkowo udzielić, a wówczas ulega plantator karze nie wyższej, niż połowa ustanowionej w rzeczonym artykule kary i po jej złożeniu stosuje się do niego te same przepisy, jakie obowiązują co do plantatorów upoważnionych.

Gdyby dodatkowego pozwolenia udzielono tylko co do części obsianej lub obsadzonej tytoniem przestrzeni, wówczas wymierza się karę wedle ustępu pierwszego tylko co do przestrzeni, pozwoleniem objętej, a co do reszty przestrzeni wymierza się karę wedle art. 57.

Art. 59. Jeśli niedozwoloną uprawę doprowadzono do takiego stanu, że liście tytoniowe osiągnęły już przydatny do użytku stopień dojrzałości, albo zbioru już dokonano, wówczas winni ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnej należytości monopolowej, przypadającej od wagi wysuszonych liści tytoniowych, oraz karze konfiskaty roślin tytoniowych. Rośliny te odważa się wraz z łodygami i korzeniami i przyjmuje się z tej wagi jedną szóstą część, jako wagę wysuszonych liści, stanowiącą podstawę do wymiaru kary.

Art. 60. Uprawę tytoniu przez upoważnionego plantatora na innym gruncie, niż wymienione w dokumencie koncesyjnym, uważa się za niedozwoloną.

Art. 61. Karom wedle art. 59 ulega upoważniony plantator tytoniu również wtedy, jeśli wyprodukowany przez się surowiec tytoniowy zatrzymuje u siebie po oznacznym terminie dostawy (art. 6 lit. c ustawy o monopolu tytoniowym) a to bez wzgl. na to, czy zatrzymano tytoń dla własnego użytku, czy celem odstąpienia osobom 3-cim; jako podstawę wymiaru kary przyjmuje się tę ilość tytoniu, jaką zatrzymano.

Art. 62. Za wszelkie inne naruszenia przepisów, dot. czy to uprawy, czy przechowania lub odstawienia surowca tytoniowego do wyznaczonych miejsc dostawy, ulega upoważniony plantator karze pieniężnej porządkowej od 10-ciu do 300-tu złotych.

b) Naruszenie przepisów o obrocie towarowym z zagranicą i Wolnym Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem i przewozem tytoniu.

Art. 63. Winni naruszenia przepisów o obrocie towarowym z zagranicą lub Wolnem Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem czy to surowca, czy wyrobów tytoniowych, ulegają karom, ustanowionym za te naruszenia co do innych towarów (art. 45 i nast. oraz art. 132—134).

Art. 64. Nabywca i osoba, w której posiadaniu ujęto surowiec tytoniowy lub wyroby tytoniowe niewątpliwie zagranicznego pochodzenia, ulega karze stosownie do przepisu art. 45 i nast., jeśli strona nie może wykazać, że nabyła je z zachowaniem warunków, określonych w art. 5 lit. b) ustawy o monopolu totoniowym.

Tej samej karze ulega zbywający, nabywca i osoba, w której posiadaniu surowce lub wyroby tytoniowe ujęto, jeśli strona nie może wykazać, że zbycie i nabycie nastąpiło z zachowaniem postanowień określonych w art. 5 lit. f) ustawy o monopolu tytoniowym.

c) Niedozwolone wytwarzanie lub przerabianie wyrobów tytoniowych.

Art. 65. Winni niedozwolonego wytwarzania wyrobów tytoniowych z surowca lub niedozwolonego dalszego wyrabiania gotowych już wyrobów tytoniowych (art. 5 lit. d oraz art. 12 ust. 2 ustawy o monopolu tytoniowym) ulegają karze pieniężnej w wysokości 4-krotnej należności monopolowej, przypadającej od gotowych już wyrobów, albo też od przygotowanego w tym celu materjału, oraz karze konfiskaty.

Wytwarzanie papierosów z tytoniu, nabytego w sposób zgodny z ustawą, ulega rzeczonym karom, jeśli papierosy te sprzedano, albo je na sprzedaż wytworzono, albo wytworzono je za wy-

nagrodzeniem, na zamówienie i na rachunek innych osób z tytoniu dostarczonego na ten cel przez te osoby.

Spredaż papierosów, pochodzących z określonej w ustępie 2-im prywatnej fabrykacji, ulega rzeczonym karom bez względu na to, czy sam sprzedający papierosy te wytworzył, czy inna osoba.

d) Naruszenie przepisów o sprzedaży wyrobów tytoniowych rządowej fabrykacji.

Art. 66. Osoby, winne sprzedaży wyrobów tytoniowych fabrykacji rządowej, jeśli nie posiadają na sprzedaż pozwolenia władzy skarbowej, ulegają karze pieniężnej w wysokości od połowy do 2-krotnej ceny taryfowej sprzedanych wyrobów oraz karze konfiskaty ujętych wyrobów.

Według tych samych zasad ulega karze również nabywca wyrobów tytoniowych, o ile wiedział, że sprzedający nie ma przwolenia na sprzedaż.

Pod przepisy te nie podpadają wypadki, gdy sprzedaż prowadzona jest na zasadzie pozwolenia, jednak nie na rachunek osoby, której pozwolenia udzielono. W wypadkach takich wymierza się karę według art. 74.

Art. 67. Upoważniony sprzedawca wyrobów tytoniowych, który sprzedaje je po cenie wyższej, niż taryfowa, ulega karze pieniężnej w wysokości od 50 do 100-krotnej pobranej, względnie żądanej nadwyżki.

Art 68. Upoważniony sprzedawca wyrobów tytoniowych, który albo zmniejsza zawartą w opakowaniu ilość sztuk (papierosów, cygar) lub wagę (tytoniu), albo zmienia jakość wyrobów w opakowaniu (lepszą na gorszą), ulega karze pieniężniej od 2 do 5-krotnej ceny taryfowej należytej zawartości opakowania, a nadto karze konfiskaty całej zawartości opakowania, będącej przedmiotem przestępstwa.

Art. 69. Wszelkie inne naruszenia przepisów o koncesjonowanej sprzedaży wyrobów tytoniowych podlegają wyłącznie karom umownym i przepisy niniejszej ustawy do naruszeń tych nie mają zastosowania.

e) Niezgłoszenie zapasów w razie podwyższenia ceny wyrobów tytoniowych.

Art. 70. Winni niezgłoszenia zapasów, od których należała się dopłata różnicy cen pomiędzy dotychczasową a podwyższoną ceną wyrobów tytoniowych, ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnej przypadającej od niezgłoszonych wyrobów dopłaty różnicy tych cen, oraz karze konfiskaty zatajonych wyrobów.

f) Inne naruszenia ustawy o monopolu tytoniowym.

Art. 71. Winni wyprowadzenia z fabryki (rządowej) surowca tytoniowego lub wyrobów tytoniowych w sposób, powodujący dla Skarbu Państwa utratę należnego zysku monopolowego, ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnej należytości monopolowej, przypadającej od tego surowca, względnie wyrobów, oraz karze konfiskaty tych wyrobów.

Art. 72. Winni gromadzenia zapasów wyrobów tytoniowych ponad normę, ustanowioną przez Ministra Skarbu (art. 5 lit. h ustawy o monopolu tytoniowym), ulegają karze konfiskaty części zapasu, która tę normę przekracza.

Art. 73. Winni wytwarzania, zbycia lub nabycia surogatów tytoniowych bez uzyskania przepisanego pozwolenia ulegają karze pieniężnej w wysokości do jednokrotnej wartości tych surogatów oraz karze konfiskaty.

Art. 74. Winni naruszenia innych przepisów o monopolu tytoniowym oraz wydanych na jej podstawie rozporządzeń, ulegają, z wyjątkiem wypadków, określonych w art. 69, karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do trzystu złotych.

Kary za naruszanie przepisów w przedmiocie monopolu spirytusowego (art. 1 L. 3; ustawa z dnia 31 lipca 1924 r. Dz. U. R. P. z r. 1925 Nr. 102, poz. 720).

a) Potajemny wyrób spirytusu (tajne gorzelnictwo).

Art. 75. Wyrób spirytusu uważa się za potajemny, jeśli prowadzony jest bez zezwolenia właściwej władzy.

Art. 76. Winni potajemnego wyrobu spirytusu (art. 75) ulegają karze pieniężnej od tysiąca do dziesięciu tysięcy złotych oraz karze konfiskaty spirytusu, a nadto karze aresztu od miesiąca do sześciu miesięcy.

W wypadkach zarobkowego popełniania tego przestępstwa winni ulegają obok kary konfiskaty spirytusu karze pieniężnej w wysokości od dziesięciu du pięciuset tysięcy złotych oraz karze więzienia od sześciu miesięcy do dwóch lat.

b) Zatajenie ilości wyrobionego lub odczyszczonego spirytusu.

Art. 77. Zatajenie ilości wyrobionego względnie odczyszczonego spirytusu zachodzi w następujących wypadkach:

1) jeśli w gorzelni lub w zakładzie rektyfikacyjnym, w którym ustawiony jest kontrolny przyrząd mierniczy, bądź spowodowano w jakikolwiek sposób jego wadliwe działanie, bądź też z wadliwego działania tego przyrządu świadomie korzystano.

2) jeśli w gorzelni lub w zakładzie rektyfikacyjnym odprowadzono na bok płyny lub pary alkoholowe w zamiarze uchylenia wyprodukowanego, względnie odczyszczonego spirytusu od zaliczenia na przychód produkcji,

3) jeśli w wykonaniu obowiązku zapisywania do książki kontroli zamiast ilości spirytusu, rzeczywiście otrzymanej z aparatu odpędowego, zapisano ilość mniejszą.

Art. 78. Winni zatajenia ilości wyrobionego, wzgl. odczyszczonego, spirytusu ulegają w wypadkach, określonych w art. 77 karze pieniężnej od 1000—100 000 zł oraz karze konfiskaty spirytusu, a w wypadkach, określonych pod L. 1 i 2 art. 77, nadto karze aresztu do 6-ciu miesięcy.

c) Potajemne wydawanie i wyprowadzenie spirytusu z gorzelni, z zakładu rektyfikacyjnego lub wolnego składzie.

Art. 79. Wydawanie i wyprowadzenie spirytusu z gorzelni, z zakładu rektyfikacyjnego lub

z wolnego składu uważa się za potajemne, jeśli nastąpiło bez zawiadomienia kontroli skarbowej i bez dopełnienia przepisanych warunków, a nie zachodzi przy tem żaden z wypadków, określonych w art. 77.

Art. 80. Winni potajemnego wydania lub wyprowadzenia spirytusu (art. 79) ulegają karze pieniężnej w wysokości 5-krotnej przypadającej od tego spirytusu opłaty skarbowej, co najmniej jednak w kwocie stu zł, oraz karze konfiskaty spirytusu.

Za opłatę skarbową uważa się w tym wypadku opłatę, ustanowioną na zasadzie art. 21 L. 3 ustawy z dnia 31 lipca 1924 r. o monopolu spirytusowym.

d) Usunięcie nieopodatkowanego spirytusu w czasie transportu.

Art. 81. Winni usunięcia w czasie transportu nieopodatkowanego spirytusu, przekazanego urzędownie czy to do zakładu rektyfikacyjnego, czy to do wolnego składu, rozlewni, zakładu denaturacyjnego lub innego, pobierającego spirytus po cenach ulgowych, lub wreszcie zagranicę, ulegają karze pieniężnej w wysokości 5-krotnej przypadającej od usuniętego spirytusu opłaty skarbowej oraz karze konfiskaty spirytusu. Przepis art. 80 ust. 2 znajduje tu odpowiednie zastosowanie.

e) Naruszenie przepisów o obrocie towarowym z zagranicą lub Wolnem Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem spirytusu.

Art. 82. Winni naruszeniu przepisów o obrocie towarowym z zagranicą lub Wolnem Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem spirytusu albo jego przetworów ulegają karom, ustanowionym za te naruszenia co do innych towarów (art. 45 i nast. oraz artykuły 132—134), przyczem w wypadkach art. 53 za podstawę wymiaru kary przyjmuje się oprócz opłaty celnej opłatę skarbową, ustanowioną na zasadzie art. 30 ustawy o monopolu spirytusowym.

f) Niedozwolone użycie spirytusu.

Art. 83. Winni użycia spirytusu w sposób, uzasadniający pobranie przez Skarb Państwa wyższej ceny monopolowej, niż ta, jaką faktycznie przy nabyciu zapłacono (art. 22 ustęp przedostatni i art. 25 ustawy o monopolu spirytusowym), ulegają karze pieniężnej w wysokości 50 do 100-krotnej różnicy w cenie całej użytej w ten sposób ilości, a nadto karze konfiskaty spirytusu.

Art. 84. Winni usunięcia środka skażającego ze spirytusu skażonego ulegają oprócz kary, przewidzianej w art. 83, ponadto karze aresztu od tygodnia do 6-ciu miesięcy.

Art. 85. Winni uzyskania lub żądania od Skarbu Państwa nienależnego zwrotu opłaty skarbowej za wywiezione rzekomo zagranicę wódki gatunkowe (art. 32 ustawy o monopolu spirytusowym) ulegają karze w wysokości 10-krotnej otrzymanej lub żądanej kwoty oraz karze konfiskaty wódek.

g) Inne uszczuplenia dochodu, zastrzeżonego Skarbowi Państwa ustawą o monopolu spirytusowym.

Art. 86. Winni innych, niż określone w art. 75—85 uszczupleń dochodu, zastrzeżonego Skarbowi Panstwa ustawą o monopolu spirytusowym, ulegają karze pieniężnej w wysokości 4-krotnej uszczuplonej lub narażonej na uszczuplenie opłaty skarbowej od spirytusu, wzgl. opłaty od drożdży prasowanych lub kwasu octowego, oraz karze konfiskaty spirytusu, drożdży, wzgl. kwasu octowego.

h) Niedoniesienie o nieprawidłowem działaniu kontrolnego aparatu mierniczego.

Art. 87. Winni zaniedbania obowiązku doniesienia o nieprawidłowem działaniu ustawionego w gorzelni lub w zakładzie rektyfikacyjnym kontrolnego aparatu mierniczego ulegają karze pieniężnej porządkowej w wysokości od 500 do 3000 zł.

Przepis ten nie ma zastosowania w wypadkach, gdy zachodzą znamiona przestępstwa z art. 77 L. 1 i art. 78.

i) Naruszenie urzędowego zamknięcia.

Art. 88. Karze ulega nietylko naruszenie urzędowego zamknięcia, ale również niedopełnienie obowiązku doniesienia o takiem naruszeniu, powstałem czy to z winy innej osoby, czy to wskutek wydarzenia przypadkowego.

Winni naruszenia urzędowego zamknięcia ulegają karze pieniężnej porządkowej w wysokości od 10 do 200 zł, zaś winni niedoniesienia o takiem naruszeniu — karze porządkowej od 5 do stu złotych.

Kar tych nie orzeka się w wypadkach, gdy zachodzą znamiona przestępstwa uszczuplenia dochodu, zastrzeżonego Skarbowi Państwa ustawą o monopolu spirytusowym.

j) Zaniedbanie w prowadzeniu ksiąg.

Art. 89. Winni zaniedbania w prowadzeniu ksiąg w gorzelniach lub innych przedsiębiorstwach, poddanych kontroli skarbowej na podstawie ustawy o monopolu spirytusowym, ulegają karze pieniężnej porządkowej w wypadkach, wskazujących na winę umyślną osoby odpowiedzialnej za prowadzenie ksiąg, w wysokości od dziesięciu do dwustu złotych, w innych zaś wypadkach w wysokości od pięciu do stu złotych.

Jeśli w księgach uwidoczniono okoliczności niezgodne z rzeczywistością w celu ułatwienia lub ukrycia innego przestępstwa skarbowego, zagrożonego surowszą karą, wówczas w wypadku skazania za to przestępstwo nie stosuje się postanowień pierwszego ustępu niniejszego artykułu, natomiast uwidocznienie w księdze okoliczności, niezgodnych z rzeczywistością, uważa się przy wymiarze kary za okoliczność, szczególnie obciążającą.

k) Nieupoważniona lub niezgodna z przepisami sprzedaży napojów spirytusowych.

Art. 90. Winni sprzedaż napojów spirytusowych bez zezwolenia władzy skarbowej ulegają karze aresztu od jednego do sześciu miesięcy oraz karze konfiskaty przedmiotów przestęp-

Winni sprzedaży napojów spirytusowych, niezgodnie z warunkami udzielonego zezwolenia, ulegają karze pieniężnej porządkowej od stu do tysiąca złotych.

Art. 91. Przestępstwa, określone w art. 90 nie podlegają osobnej karze według ustawy z dnia 23 kwietnia 1920 roku o ograniczeniach w sprzedaży i spożyciu napojów alkoholowych, zmienionej częściowo ustawą z dnia 27 stycznia 1922 (Dz. U. R. P. z 1922 r., nr. 35, poz. 299) z wyjątkiem osobnego ukarania za naruszenie zakazów, ustanowionych w art. 7 tej ustawy. stwa. W wypadkach, zasługujących na wyjątkowe uwzględnienie, można zastosować kary pieniężne w granicach od dwustu do dwóch tysięcy złotych niezależnie od konfiskaty.

Art. 92. Winni sprzedaży napojów spirytusowych o zawartości alkoholu, przekraczającej dozwoloną maksymalną lub minimalną granicę, albo też sprzedaży tych napojów w innym stanie, niż wypuszczone zostały przez Dyrekcję Monopolu Spirytusowego lub przez fabrykę (art. 17, art. 28 L. L. 1—4 i art. 80 ustawy o monopolu spirytusowym), ulegają karze pieniężnej porządkowej w wysokości od dwudziestu do czterystu złotych, niezależnie od ukarania w myśl innych przepisów.

Art. 93. Winni przechowywania napojów alkoholowych w zakładach handlowych, nie posiadających uprawnienia do sprzedaży tych napojów (art. 77 ustawy o monopolu spirytusowym), ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do dwustu złotych.

Art. 94. Winni sprzedaży czystych wódek monopolowych po cenach wyższych od cen, ustalonych przez Ministra Skarbu lub przepisanych ustawą (art. 23 ustawy o monopolu spirytusowym), ulegają karze pieniężnej w wysokości od pięćdziesięciokrotnej do stokrotnej pobranej lub żądanej nadwyżki.

l) Naruszenie przepisów, dotyczących przyrządów odpędowych.

Art. 95. Winni nieuczynienia zadość przepisom art. 86 ustawy o monopolu spirytusowym, dotyczącym kontroli wyrobu i obrotu przyrządów odpędowych oraz skraplaczy, ulegają karze pieniężnej pożądkowej od dziesięciu do czterystu złotych.

Art. 96. Winni bezprawnego wyrobu, zbywania lub nabywania pod jakąkolwiek nazwą przyrządów lub urządzeń, służących po pędzenia spirytusu, tudzież udzielania wskazówek o wyrobie takich przyrządów i urządzeń, lub o sposobie pędzenia w nich spirytusu (art. 87 ustawy o monopolu spirytusowym), ulegają karze pieniężnej od dwustu do dwóch tysięcy złotych.

m) Naruszenie innych, nieokreślonych wyżej przepisów ustawy o monopolu spirytusowym.

Art. 97. Winni naruszenia innych przepisów ustawy o monopolu spirytusowym, oraz wydanych na jej podstawie rozporządzeń wykonawczych, ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do pięciuset złotych.

Kary za naruszenie przepisów w przedmiocie monopolu soli (art. 1 L. 4).

Art. 98. Winni wyprowadzenia soli lub solanki z miejsca produkcji, względnie ze składu monopolowego w sposób, powodujący dla Skarbu Państwa ubytek zysku monopolowego, ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnej należytości monopolowej, przypadającej od wyprowadzonej ilości, oraz karze konfiskaty soli.

Art. 99. Winni naruszenia przepisów o obrocie towarowym z zagranicą lub z Wolnem Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem soli ulegają karom, ustanowionym za te naruszenia co do innych towarów (art. 45 i nast. oraz art. 132—134.

Art. 100. Winni użycia soli w sposób uzasadniający pobranie przez Skarb Państwa wyższej ceny monopolowej niż ta, jaką faktycznie przy nabyciu zapłacono, ulegają karze pieniężnej w wysokości pięćdziesięciokrotnej do stokrotnej różnicy w cenie, przypadającej od całej użytej w ten sposób ilości, a nadto karze konfiskaty soli.

Art. 101. Winni usunięcia środka skażającego z soli skażonej ulegają oprócz kary, wyznaczonej w art. 100, również karze aresztu od trzech dni do czternastu.

Art. 102, Winni niezgłoszenia zapasów, jakie ulec miały dopłacie różnicy pomiędzy dotychczasową a podwyższoną ceną soli, ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnej różnicy ceny, przypadającej od zatajonej ilości soli, oraz karze konfiskaty.

Art. 103. Winni naruszenia innych przepisów w przedmiocie monopolu soli ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do trzystu złotych.

Kary za naruszenie przepisów w przedmiocie monopolu zapałczanego i opodatkowania zapalniczek (art. 1 L. 5; ustawa z dnia 15 lipca 1925 r. Dz. U. R. P. Nr. 83, poz. 561).

Art. 104. Winni potajemnego wyrobu zapałek lub zapalniczek ulegają karze pieniężnej od pięćdziesięciu do trzech tysięcy złotych oraz karze konfiskaty zapałek lub zapalniczek.

Wyrób uważa się za potajemny, jeśli prowadzony jest bez zezwolenia właściwej władzy.

Art. 105. Winni potajemnego wyprowadzenia zapałek lub zapalniczek z fabryki, prowadzonej za zezwoleniem władzy, ulegają karze pieniężnej w wysokości pięciokrotnej uszczuplonej, względnie narażonej na uszczuplenie, należytości monopolowej od zapałek, względnie należytości podatkowej od zapalniczek, oraz karze konfiskaty zapałek, względnie zapalniczek.

Wyprowadzenie uważa się za potajemne, jeśli nastąpiło bez dopełnienia przepisanych warunków.

Art. 106. Winni naruszenia przepisów o obrocie towarowym z zagranicą lub z Wolnem Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem zapałek lub zapalniczek ulegają karom, ustanowionym za te naruszenia co do innych towarów (art. 45 i nast., względnie art. 132—134).

Art. 107. Nabywca i osoba, w której posiadaniu ujęto zapałki lub zapalniczki niewątpliwie zagranicznego pochodzenia, ulegają karze stosownie do art. 106, jeśli ujęto je w obiegu handlowym, a strona nie może wykazać, że sprowadzono je do kraju z zachowaniem ustawowych warunków.

Art. 108. Jeśli na opakowaniu zapałek niema przepisanego oznaczenia, lub też brak na zapalniczkach przepisanego znaczka podatkowego, nabywcy i wogóle osoby, w posiadaniu których wyroby te ujęto, ulegają karze stosownie do przepisu art. 105, o ile nie zachodzi wypadek, przewidziany w art. 107.

Art. 109. Karom, przewidzianym w art. 105, ulegają również winni usunięcia z transportu zapałek lub zapalniczek, przeznaczonych urzędownie do wywozu zagranicę.

Art. 110. Winni nieuczynienia zadość obowiązkowi zgłoszenia zapasu zapałek, jakie ulec mają dopłacie różnicy pomiędzy dotychczasową a podwyższoną ceną zapałek, ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnej różnicy ceny zatajonej ilości zapałek oraz karze konfiskaty zatajonej ilości zapałek.

Art. 111. Winni naruszenia innych przepisów w przedmiocie monopolu zapałek i opodatkowania zapalniczek ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do trzystu złotych.

Kary za naruszenie przepisów w przedmiocie państwowej wyłączności loterji (art. 1 L. 6).

Art. 112. Winni spowodowania ubytku dochodu, jaki czerpie Skarb Państwa z wykonywania państwowej wyłączności loterji (regale loteryjne), ulegają karze pieniężnej w wysokości dziesięciokrotnego ubytku tego dochodu, jednak nie niższej, niż pięćdziesiąt złotych, a nadto karze konfiskaty losu, kartki loteryjnej i wogóle dokumentu, nadającego prawo do brania udziału w zakazanej lub nieupoważnionej grze loteryjnej, dalej karze konfiskaty urządzeń loteryjnych, oraz konfiskaty wygranych, których można domagać się na podstawie rzeczonych losów, kartek i dokumentów.

Nabywcy wymienionych w pierwszym ustępie dokumentów loteryjnych ulegają tej karze wtedy, jeśli wiedzieli o tem, że gra jest zakazana lub nieupoważniona. Nabywcy losów zagranicznych odpowiadają bezwarunkowo.

Przepisy poprzednich ustępów mają zastosowanie bez względu na to, czy gra urządzona została w kraju, czy zagranicą, a w wypadku upoważnionej gry loteryjnej także wówczas, gdy nie dopełniono warunków przewidzianych w upoważnieniu. Wysokość ubytku dochodu przyjmuje się w takiej kwocie, w jakiej wyraża się w danym wypadku udział w zakazanej lub nieupoważnionej grze (wysokość stawki, cena losu i t. p.).

Art. 113. Winni naruszenia innych przepisów w przedmiocie państwowej wyłączności loterji ulegają karze pieniężnej porządkowej w wysokości od dziesięciu do trzystu złotych.

Kary za naruszenie przepisów w przedmiocie podatku od piwa (art. 1 L. 7; ustawa z dnia 12 czerwca 1924 r. Dz. R. U. P. Nr. 65, poz. 635).

Art. 114. Winni uszczuplenia podatku od piwa ulegają karze pieniężnej w wysokości pięciokrotnej kwoty podatku uszczuplonego, względnie narażonego na uszczuplenie, a w wypadku, określonym w art. 115 L. 1 również karze konfiskaty piwa.

Art. 115. Za dokonane, względnie usiłowane, uszczuplenie podatku (art. 114) uważa się następujące czyny i zaniechania:

1) Potajemny wyrób piwa, t. j. warzenie piwa bez zezwolenia właściwej władzy.

2) Dokonanie lub choćby rozpoczęcie w browarze warki piwnej bez przepisanego zgłoszenia.

3) Niezapisanie wyrobionej brzeczki lub piwa (wyrobionych legalnie) do przepisanych książek lub zapisanie ilości mniejszej niż wyrobiono; w tym drugim wypadku wymierza się karę tylko za ilość niezapisaną.

4) Przekroczenie przy zgłoszonej przepisowo warce piwnej dozwolonej 7% różnicy pomiędzy zgłoszoną do wyrobu, a wyrobioną faktycznie ilością piwa (brzeczki gorącej); w wypadku tym wymierza się karę w stosunku do całej różnicy wyrobu (nie zaś tylko w stosunku do nadwyżki ponad rzeczonych 7%). Winni przekroczenia tej dozwolonej różnicy nie ulegają jednak karze z art. 114, jeśli całą wyrobioną ilość zapisano do książki zgodnie z obowiązującym przepisem, ulegają natomiast karze według art. 118.

5) Wyrobienie przy zgłoszonej przepisowo warce piwnej piwa, podlegającego wyższej stopie podatkowej, niż piwo, jakie do wyrobu zgłoszono; w wypadku tym przyjmuje się za podstawę wymiaru kary różnicę pomiędzy kwotą podatku, przypadającą za piwo wyrobione, a kwotą, jaka przypadłaby za piwo, zgłoszone do wyrobu. Przepis ostatniego zdania punktu 4 znajdzie tu analogiczne zastosowanie.

6) Wyprowadzenie piwa z lokalów, przeznaczonych za zezwoleniem władzy skarbowej na skład gotowego piwa, bez uprzedniego zapisania go w odnośnych książkach w rubryce rozchodu gotowego piwa. Obojętne jest przytem, czy piwo wyprowadza się z tych lokalów poza browar, czy też do innych lokalów w browarze.

7) Dolewanie wbrew ustawowemu zakazowi wody do gotowego piwa lub do brzeczki piwnej w chwili, gdy zawartość ekstraktu w brzeczce, z której piwo pochodzi, została już stwierdzona w kadziach fermentacyjnych; w wypadku tym przyjmuje się jako przedmiot przestępstwa ilość piwa równą ilości dolanej wody.

8) Użycie zwolnionego od podatku piwa w sposób, który uzyskanie tego zwolnienia wyklucza.

9) Nieusprawiedliwienie wykazanego książkami braku piwa gotowego w lokalach składowych w ilości, przekraczającej dozwolony ustawowo zanik; w wypadku tym wymierza się karę tylko za tę brakującą ilość, która dozwolony ustawowo zanik przekracza. Brak piwa uważa się za usprawiedliwiony, jeśli przedsiębiorstwo browaru wykaże, że powstał z przypadku przezeń niezawinionego.

Art. 116. Winni naruszenia przepisów o obrocie towarowym z zagranicą lub Wolnem Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem piwa ulegajom karom, ustanowionym za to naruszenie co do innych towarów (art. 45 i nast. oraz 132—134).

Art. 117. Winni wyrobu piwa z innych materjałów, jak na to zezwala ustawa, lub użycia do zacieru większej ilości słodu lub cukru, niż zgłoszono, albo też użycia cukru wogóle bez zgłoszenia ulegają karze pieniężnej porządkowej od pięćdziesięciu do tysiąca złotych.

Art. 118. Winni naruszenia innych przepisów w przedmiocie podatku od piwa ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do pięciuset złotych.

Kary za naruszenie przepisów w przedmiocie podatków od wina i miodu syconego (art. 1 L. 8; ustawa z dnia 1 lipca 1925 r. D. U. R. P. Nr. 75 poz. 525).

Art. 119. Winni uszczuplenia podatku od wina i miodu syconego ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnego uszczuplonego, względnie narażonego na uszczuplenie podatku, oraz karze konfiskaty tych napojów.

Art. 120. Za dokonane, względnie usiłowane, uszczuplenie podatku (art. 119) uważa się następujące czyny, względnie zaniechania:

1) Potajemny wyrób wina, względnie miodu syconego, t. j. wytwarzania tych napojów bez przepisanego zgłoszenia i zezwolenia właściwej władzy.

2) Wyprowadzenie tych napojów z wytwórni, względnie z wolnego składu, lub też spożycie tychże w obrębie wytwórni lub wolnego składu bez dopełnienia przepisanych warunków i przed uzyskaniem poświadczenia (bolety) na uiszczony, względnie zakredytowany, podatek.

3) Przechowywanie gotowych napojów ponad konieczną potrzebę w wyrobni zamiast w lokalu, przeznaczonym za zezwoleniem władzy na skład gotowych napojów.

4) Niezapisanie do przepisanych ksiąg (księga produkcji i księga podatku) ilości gotowych napojów, przeniesionych do składu.

5) Wypuszczenie do wolnego obrotu butelek (naczyń) z winem musującem bez zaopatrzenia tychże w przepisane opaski podatkowe, choćby opaski te już w kasie skarbowej wykupiono. Przepis ten nie ma zastosowania w wypadkach, w których dozwolone jest bezpośrednie uiszczanie podatku bez użycia opasek podatkowych.

6) Użycie wolnego od podatku wina, względnie miodu syconego, do takich celów, które zwolnienia od podatku nie uzasadniają.

7) Podwyższenie przez wytwórców lub handlarzy wina zawartości alkoholu w winie, już opodatkowanem, ponad normę, przyjętą przy opodatkowaniu (art. 2 L. 1 ustawy o opodatkowaniu wina i miodu syconego). Za podstawę wymiaru kary przyjmuje się w tych wypadkach różnicę pomiędzy kwotą podatku według wyższej, a kwotą podatku według niższej stopy podatkowej.

Art. 121. Winni innego zaniedbania w prowadzeniu ksiąg, jak określone w art. 120 L. 4, ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do dwustu złotych.

Art. 122. Winni naruszenia przepisów o obrocie towarowym z zagranicą lub Wolnem Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem wina lub miodu syconego, ulegają karom, ustanowionym za to naruszenie co do innych towarów (art. 45 i nast. oraz art. 132—134).

Art. 123. Winni naruszenia innych przepisów w przedmiocie podatku od wina i miodu syconego ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do trzystu złotych.

Kary za naruszenie przepisów w przedmiocie podatków od cukru, olejów mineralnych i ich przetworów, od węgla i od kart do gry (art. 1 L. 9—12).

Art. 124. Winni uszczuplenia podatku od cukru, od olejów mineralnych i ich przetworów, od węgla i od kart do gry ulegają karze pieniężnej w wysokości czterokrotnego uszczuplonego, względnie narażonego na uszczuplenie, podatku oraz karze konfiskaty przedmiotu przestępstwa.

Art. 125. Winni użycia tychże przedmiotów, zwolnionych od uiszczenia podatku, w sposób niezgodny z warunkami zwolnienia ulegają tym samym karom (art. 124).

Art. 126. Winni naruszenia przepisów o obrocie towarowym z zagranicą lub z Wolnem Miastem Gdańskiem w związku z przywozem, wywozem lub przewozem wyszczególnionych w art. 124 przedmiotów ulegają karom, ustanowionym za to naruszenie co do innych towarów (art. 45 i nast. oraz art. 132—134).

Art. 127. Winni naruszenia innych przepisów w przedmiocie wymienionych podatków ulegają karze pieniężnej porządkowej od dziesięciu do pięciuset złotych.

Kary za naruszenie przepisów w przedmiocie wyrobu, sprzedaży i używania sacharyny (art. 1 L. 13).

Art. 128. Winni naruszenia postanowień w przedmiocie wyrobu, sprzedaży i używania sztucznych substancyj słodkich (sacharyny), wymienionych w załączniku do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 grudnia 1922 r. (Dz. U. R. P. Nr. 116 poz. 1056), ulegają karom, w tym załączniku przewidzianym, z tą jednak zmianą, że zamiast kar pieniężnych, oznaczonych w rublach, ustanawia się te kary w potrójnej ilości złotych, w wypadkach zaś, podpadających pod art. 1 L. 1, względnie art. 1 L. 15, niniejszej ustawy, orzeka się karę pieniężną według zasad art. 55, względnie art. 134, niniejszej ustawy, karę zaś pozbawienia wolności ustanawia się w granicach od trzech do czternastu dni aresztu, jednak tę ostatnią tylko przy okolicznościach szczególnie obciążających.

Kary za naruszenie przepisów o patentach akcyzowych (art. 1 L. 14).

Art. 129. Winni niewykupienia patentu ulegają karze zależnie od tego, czy przedsiębiorstwo prowadzono:

1) jawnie, czy też

2) tajnie,

a to w 1-ym z tych wypadków karze pieniężnej w wysokości połowy należnych w chwili popełnie-

nia przestępstwa opłat, w 2-im zaś wypadku karze pieniężnej w wysokości 2-krotnej tych opłat.

Aż do czasu dodatkowego wykupienia patentu przedsiębiorstwo ulega zamknięciu.

Art. 130. Winni naruszenia innych przepisów o patentach akcyzowych ulegają karze pieniężnej porządkowej od 10-ciu do dwustu zł.

Art. 131. W razie spóźnionego wykupienia patentu (po przepisanym terminie) winni ulegają ukaraniu według art. 130, jeśli patent wykupiono jeszcze przed wykryciem przestępstwa; w przeciwnym razie winny spóźnienia ulega karze w myśl art. 129 L. 1.

Kary za naruszenie przepisów w przedmiocie obrotu towarowego z Wolnem Miastem Gdańskiem (art. 1 L. 15).

Art. 132. Naruszenie określonych w art. 1 pod L. 15 przepisów następuje:

1) o ile chodzi o przedmioty, podlegające w Rzplitej Polskiej monopolowi lub akcyzie — zarówno wtedy, gdy:

a) przedmioty te sprowadza się do Rzplitej Polskiej przez Wolne Miasto Gdańsk ze wspólnej zagranicy (art. 207 L. 1 „Umowy polsko-gdańskiej“, stanowiącej załącznik ustawy z dnia 17. 12. 1921 r. Dz. U. R. P. z r. 1922 Nr. 16 poz. 139), jak również wtedy, gdy:

b) przedmioty te wytworzono na ob. Wolnego Miasta Gdańska, albo wprowadzono je tam do wolnego obrotu (art. 207 L. 2 rzeczonej umowy),

2) o ile chodzi zaś o inne przedmioty — tylko wtedy, gdy sprowadza się je do Rzplitej Polskiej przez Wolne Miasto Gdańsk ze wspólnej zapranicy.

Sztuczne substancje słodkie (sacharynę) zalicza się do przedmiotów, określonych pod L. 1.

Art. 133. W wypadkach, wymienionych w poprzednim art. pod L. 1 lit. a oraz w tymże art. pod L. 2 (sprowadzanie ze wspólnej zagranicy wszelkich towarów), winni ulegają karom, oznaczonym w art. 45—56 niniejszej ustawy.

Art. 134. W wypadkach, wymienionych w art. 132 pod L. 1 lit. b (zprowadzanie przedmiotów monopolowych i akcyzowych z Wolnego Miasta Gdańska), ulegają:

a) winni dokonanego i usiłowanego uszczuplenia opłaty monopolowej, wzgl. akcyzy — karze pieniężnej w wysokości 5-krotnej uszczuplonej, wzgl. narażonej, na uszczuplenie, opłaty monopolowej, wzgl. akcyzy, oraz karze konfiskaty przedmiotu przestępstwa,

b) winni dokonanego lub usiłowanego wprowadzenia z Wolnego Miasta Gdańska sztucznych substancji słodkich bez uzyskania przepisanego zezwolenia ulegają tym samym karom, jakim podlega wprowadzanie tych substancyj ze wspólnej zagranicy (art. 133),

c) winni innego rodzaju naruszenia przepisów, dot. obrotu przedmiotów monopolowych, wzgl. akcyzowych, pomiędzy Rzplitą Polską a Wolnem Miastem Gdańskiem (t. j. nie będącego ani dokonanem, ani usiłowanem uszczupleniem opłaty monopolowej, wzgl. akcyzy) ulegają karze pieniężnej porządkowej od 10 do 400 zł.

Ciąg dalszy nastąpi.

67.

Obwieszczenie p. Wojewody w przedmiocie zmiany obwodów Posterunków Policji Państwowej w powiecie.

W związku z przesunięciem granic powiatowych wskutek utworzenia powiatu morskiego — ustanawiam na zasadzie postanowień okólnika M. S. Wewn. Nr. 5 z dnia 15. 1. 26 r. Nr. B. P. 9114/25 dziesięć Posterunków P. P. w powiecie, i to:

1) Posterunek P. P. w Pucku, obejmujący: Puck miasto, Swarzewo, Gnieżdżewo, Połczyno gm., Połczyno obsz. dw., Celbowo obsz. dw., Smolno, Mrzezino gm., Mrzezino obsz. dw., Błądzikowo, Rzucewo obsz. dw., Osłonino gminę, Zelistrzewo.

2) Posterunek P. P. w Pogórzu, obejmujący: Pogórze, Kosakowo, Kazimierz, Dębogórze gm., Dębogórze leśn., Suchydwór, Pierwoszyno, Rewa, Mosty, Obłuże gm., Obłuże obsz. dw., Stefanowo obsz. dw., Mechelinki.

3) Posterunek P. P. w Helu, obejmujący: Hel gmina, Hel leśn., Jastarnia, Bór, Kuźnica, Chałupy.

4) Posterunek P. P. w Strzelnie, obejmujący: Strzelno, Mieroszyno gm., Mieroszyno obsz. dw., Tupadły, Chłapowo, Łyśniewo obsz. dw., Poczernino obsz. dw., Wielkawieś, Łebcz, Werblinia, Starzyńskidwór, Radoszewo obsz. dw., Cetniewo obsz. dw.

5) Posterunek P. P. w Sławoszynie, obejmujący: Sławoszyno, Sulicice obsz. dw., Kłanino obsz. dw., Parszkowo obsz. dw., Starzyno, Minkowice, Krokowa, Jeldzino, Goszczyno, Parszczyce obsz. dw., Łętowice obsz. dw., Koźlinki, Szarydwór obsz. dw., Ostrowo, Karwia, Karwieńskiebłoto.

6) Posterunek P. P. w Żarnówcu, obejmujący: Żarnówiec gm., Żarnówiec obsz. dw., Odargowo gm., Odargowo obsz. dw.

7) Posterunek P. P. w Gdyni, obejmujący: Gdynia miasto.

8) Posterunek P. P. w Chylonji, obejmujący: Chylonja gm., Chylonja obsz. dw., Cisowa gm., Łężyce gm.

9) Posterunek P. P. w Małym Kacku, obejmujący: Mały Kack obsz. dw., Witomino obsz. dw., Chwarzno obsz. dw., Wiczlino gm., Wielki Kack gm., Redłowo obsz. dw., Kolibki obsz. dw.

10) Posterunek P. P. w Chwaszczynie, obejmujący: Chwaszczyno gm., Osowa gm., Wysoka obsz. dw., Kolonja gm.

Posterunek P. P. w Żarnówcu obsługuje równocześnie graniczną placówkę kontrolną Żarnówiec, położoną w powiece wejherowskim.

Wojewoda: (—) Młodzianowski.

68.
Zatwierdzenie sołtysa gminy Wielkawieś.

Jako sołtysa gminy Wielkawieś zatwierdziłem p. Augustyna Dettlaffa z Wielkiejwsi.

Puck, dnia 18. 3. 1927 r.

Sarosta: w. z. Bała.

69.
Zatwierdzenie I. ławnika gminy Bór.

Jako I. ławnika gminy Bór zatwierdziłem p. Juljusza Mużę II. z Boru.

Puck, dnia 18. 3. 1927 r.

Starosta: w. z. Bała

70.
Obwieszczenie dot. unieważnienia numeru rejestracyjnego do samochodu.

Niniejszem zawiadamiam, że numer rejestracyjny do samochodu P. M. 13899 z powodu zagubienia został unieważniony z dniem 4. 3. 1927 r. na przeciąg jednego roku.

Puck, dnia 25 marca 1927 r.

Statosta: w z. Bała.

71.
Obwieszczenie dot. udzielenia informacji i pomocy delegatom Polsk. Tow. Opieki nad grobami Bohaterów.

Na wystąpienie Zarządu Głównego Polskiego Towarzystwa Opieki nad grobami bohaterów (Warszawa, Nowy Swiat nr. 21 m. 27), wzywam podległe mi władze, aby delegatom wymienionego Towarzystwa oraz Prezesowi p. W. Nowakowskiemu udzielały wszelkiej możliwej pomocy i informacji w sprawach dotyczących grobownictwa wojennego, jeżeli nie ma — nieznanych mi — istotnych rzeczowych powodów do innego postępowania.

Puck, dnia 25 marca 1927 r.

Starosta: w z. Bała.

72.

Pod protektoratem J. W. Pana Wojewody Pomorskiego odbędzie się na całym obszarze Pomorza od 1—7 kwietnia rb.

Tydzień Polskiej Macierzy Szkolnej w Gdańsku.

Wrastamy coraz głębiej w brzeg naszego Bałtyku, rozbudowuje się nasz nowy port, rośnie zwolna nasza flota, bandera polska coraz żywiej uwija się po morzach i oceanach.

Gdańsk — mocą Traktatu Wersalskiego — pozostał poza granicami Rzeczypospolitej. A przecież jest on u ujścia Wisły, tej głównej arterji rzecznej naszego Kraju, i dzisiaj jak przed wiekami naturalnym naszym portem morskim.

W dawnych wiekach bliski nam i przyjaźny, dzisiaj niechętny naszej krzepnącej w siły państwowości, wrogo odnosi się do nas za te niewielkie prawa, jakie w nim Polska posiadła. A jednak prawdą jest, że ścisła łączność Polski z Gdańskiem to warunek naszej i jego pomyślności.

Żywioł polski, w Wolnem Mieście osiadły, musi się stać pomostem do wytworzenia nieuprzedzonego współżycia, wzajemnego zaufania i przywrócenia trwałej spójni polsko-gdańskiej.

Żywioł ten, aby spełnić zadanie, musi być silny liczebnie, gospodarczo-kulturalnie. Krzewić kulturę polską, ludzi i pogłębiać świadomość narodową, wychowywać dzielnych, przedsiębiorczych, celu świadomych obywateli — oto zadanie, jakie spełnić podjęła się Polska Macierz Szkolna w Gdańsku. W przeciągu krótkiego czasu swego istnienia dokonała wiele, założyła gimnazjum, utrzymuje kilka ochronek, otwiera kursy zawodowe — lecz to nie wystarcza, trzeba pobudować nowe ochronki, wyposażyć szkoły, tworzyć domy ludowe, powołać pracowników, założyć książnicę. Te wielkie zadania wymagają więc ogromnych wysiłków i stałego dopływu dużych środków pieniężnych.

Całe społeczeństwo polskie musi podążyć z pomocą — Pomorze dać przykład ofiarności. Dzięki geograficznemu położeniu tutaj silniej niż w jakiejkolwiek innej dzielnicy rozwinąć się winno zrozumienie idei morskiej i naszego nad morzem stanowiska.

Tydzień Macierzy Gdańskiej musi wydatnie pomnożyć fundusze tej dla Narodu i Państwa niezmiernie ważnej instytucji.

Spieszmy wszyscy z pomocą. Niech datki będą drobne, ale niechaj nie będzie nikogo, ktoby się od ofiary uchylił.

Pamiętajmy, że czeka na nie w Gdańsku dziecko polskie, spragnione polskiego słowa, polskiej nauki, polskiego ducha.

Pamiętajmy, że nad Bałtykiem Polska łączy się ze światem.

Komitet Powiatowy Tygodnia Macierzy Gdańskiej w Pucku:

(—) Bała. (—) Ks. Fittkau. (—) Komand. Durski. (—) Burmistrz m. Gdyni Krause. (—) Burmistrz m. Pucka Kamski. (—) Pow. Insp. Szkol. Górny. (—) Owsiany Tadeusz. (—) Antoni Miotk. (—) Adolf Bazyli.

Podając powyższą odezwę do ogólnej wiadomości, proszę wszystkich obywateli powiatu, aby stosownie do swej zamożności złożyli jak najhojniejsze dary na rzecz Polskiej Macierzy Szkolnej w Gdańsku.

Puck, dnia 25 marca 1927 r.

Starosta w z.: Bała.

Odpowiedzialny redaktor: Przewodniczący Wydziału Powiatowego. Drukiem „Gazety Kaszubskiej“ w Wejherowie.